

3) W trzecim zarzucie podniesiona jest niedopuszczalność szczególnego podwyższenia kwoty grzywny o 25 % w związku z rozmowami telefonicznymi o charakterze ostrzegawczym przed wszczęciem kontroli Komisji. Rozmowy te nie wypełniają znamion czynu karalnego i wbrew twierdzeniom Sądu, traktowanie ich jako okoliczności obciążającej przy obliczeniu wysokości grzywny zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 narusza zasadę nulla poena sine lege. Wyrok w sprawie Sarrió, przytaczany przez Sąd na uzasadnienie przeciwnego stanowiska nie znajduje zastosowania, ponieważ w stanie faktycznym leżącym u podstaw tej sprawy uwzględnione zostały, jako zwiększające wysokość grzywny, te okoliczności obciążające, które zaistniały w związku z popełnieniem czynu, a nie późniejsze działania, które miały następnie zapobiec wykryciu czynu. Ponadto Sąd w sposób domniemywany przypisał na niekorzyść skarżącej pewne okoliczności, co narusza reguły dowodowe.

4) W kwestii obliczenia wysokości grzywny skarżąca zarzuca ponadto przekroczenie górnej granicy sankcji wynoszącej równowartość 10 % obrotu koncernu, ustalonej w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17. Jeżeli Komisja przyjęłaby jako kryterium odpowiednie obroty z roku 2000 lub z roku 1999, to powinna była zmniejszyć kwotę grzywny do wysokości 10 % obrotu koncernu sprzed zastosowania regulacji dotyczącej świadka koronnego. Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie pozostawił tę kwestię otwartą, błędnie przyjmując, że nie ma ona znaczenia dla oddalenia zgłoszonych w tym zakresie zarzutów.

5) Ponadto skarżąca zarzuca niedostateczne uwzględnienie znaczenia dokumentów, do których wgląd został jej odmówiony w związku z niepełnym udostępnieniem akt. Skarżąca uzupełnia swe twierdzenia podniesione w postępowaniu w pierwszej instancji, wskazując, że Sąd Pierwszej Instancji dopiero w wyroku wykorzystał nowe i obciążające dokumenty, które nie były znane skarżącej i co do których nie została ona przedtem wysłuchana przed Sądem.

6) Skarżąca zarzuca ponadto naruszenie zasady proporcjonalności i prawa do własności poprzez całkowite nieuwzględnienie przy obliczaniu wysokości grzywny bezsprzecznie obniżonej zdolności finansowej skarżącej. Sankcje w sprawach karteli nie mogą prowadzić do zagrożenia bytu adresatów sankcji. Zdaniem skarżącej, miarą oceny stosowności sankcji i ich sprawiedliwego zastosowania w konkretnym przypadku jest samo zainteresowane przedsiębiorstwo. Kierowanie się tym, które części przedsiębiorstwa są do uratowania po upadłości spowodowanej nałożeniem grzywny jest generalnie niedopuszczalne. Sankcje powinny być obliczane w taki sposób, aby nie wymierzać gospodarczych „wyroków śmierci”.

7) Ostatecznie, skarżąca podnosi brak rozpoznania jej wielostopniowo sformułowanych zarzutów dotyczących nałożenia odsetek za zwłokę i odsetek liczonych od powstania zawisłości sprawy, które to zarzuty zostały w rezultacie jedynie oddalone. Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie nie wziął pod uwagę, że zarówno brak jest

podstawy prawnej do nałożenia odsetek, jak i do określenia ich wysokości, przyjętej w niniejszej sprawie. Nawet jeśli by uznać, że nałożenie odsetek jest zasadniczo dopuszczalne, aby zapobiec nadużywaniu skargi, to dla osiągnięcia tego celu właściwe jest, co najwyżej, nałożenie odsetek w znacznie obniżonej wysokości. Ma to szczególne znaczenie w związku z drastycznie podwyższoną wysokością sankcji, co prowadzi do równie drastycznego zwiększenia całkowitej kwoty nałożonych odsetek. W zaskarżonym wyroku nie zostały rozpoznane podniesione zarzuty materialne. Zamiast tego rozpoznano zarzut, którego skarżąca nie podniosła.

(¹) Jeszcze niepublikowane w Zbiorze Orzecznictwa.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Fővárosi Bíróság (Węgry) z dnia 24 czerwca 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko Attila Vajnai

(Sprawa C-328/04)

(2004/C 262/27)

Dnia 30 lipca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Fővárosi Bíróság, wydanego dnia 24 czerwca 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko Attila Vajnai.

Fővárosi Bíróság zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy § 269/B ust. 1 Büntető Törvénykönyv, na mocy którego, kto publicznie używa lub nosi symbol składający się z pięcioramienną czerwoną gwiazdą popełnia występki, jeśli nie zostały spełnione znamiona cięższego przestępstwa, pozostaje w zgodzie z podstawową zasadą prawa wspólnotowego o zakazie dyskryminacji? Czy artykuł 6 UE, zgodnie z którym Unia opiera się na zasadach wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, oraz dyrektywa 2000/43/EG (¹), która również odwołuje się do podstawowych wolności, w związku z art. 10, 11 i 12 Karty Praw Podstawowych umożliwiając osobie, która chce wyrazić swe polityczne przekonania za pomocą symboli, które je reprezentują, dokonanie tego w każdym Państwie Członkowskim?

(¹) Dz.U. L 180, str. 22.